ütelnu ta: „Ei jõowa enämb, kaugel na om.“ Hans: „Üts wakam
tõmba wiel, warsti olemi wäräwist jõhen.“ Wanapagan tõmm
nu ka wiimätse jõuga, ja kuorm joosnu waräwist jõsse, ka
kahjes. Hans pandan ka ruttu wäräwi kinne, et Pühä-j
kutsiku jõsse ei jaa.
Tõnekõrd wedänuwe na jedäsamma wõsi palki kodu, ja
Hans tennu jelle a'a jõhen terwe paari paslla kaplu palg
otsa pääl walmis.
Ütskõrd käsken wanapagan Hansul ainu kodu wedäd
ja andan talle kats märä obesst ette. Nõ obese ollu
aga wanapagane endä tütre, kellele ärä ollu üteldu, et
na wedäde ei tohi, waid pääwe kaema Hansju ärä wa
Hans länmu ka; – aanu kuhjale keitse ümbre, panda
märase ette, roninu eesi ka wiel otsa ja kiisenden:
„Walge joe ja Pühä-jüri kutsiku tulge nüüd!“ ja ku
käinu kodu, kui wahtses.
Kui wanapagan ja Hans kiwidege ollawe jõu ärä kaew
ütelnu wanapagan: „Wäikse kiwikse wiskat ja küll kõ
gebele kui mia, aga ma tuo üte raud kepi, näis kas
ja selle kah kõrgebele wiskat.“ Hans: „Tuo, kui arwat.
Wanapagan länmu toonu üte õige suure raud kange ja
wisanu üles: Alla tunni aja peräst tullu kang maha
„No jeh wiska nüüd sina, Hans.“ Hans wõtlan kange,
aga ei ole jõudan ei nallal tedä püsti wida. „No mis ja
ei wiska?“ käsinu Wanapagan. Hans: „Ma ooda seni kui sie
pilw päält mõtsa tahst jüa tule, sis ma wiska ta selle kurja
pääle, et ta enämb maha ei tulegi. Wanapagan nakanu
palleme: „Pai Hans, ärä wihale. Sie om mul wiel waua eäzes
perändus. Ma usu mudugi, et ja kõwemb olet.“ Ja Hans e
ole wisanu kah, wait ütelnu: „Ma üttli jo, et ma kõwemb o
Wanapagan ja Hans länmawe nüüd katekzi kiwwe pur
pitsiteme. Wanapagan pitsiten kiwi jahus. Hans aga wõtte
taskust kütsätet naari ja pitsiten wie wällä. Hans: „N
nüüd, et ma just kõwemb ole? Sina pitsitet küll jahus,
aga wett ja ei jõowa wällä pitsite. Mia pitsite wie
kah wällä. Wanapagan: „Jah, ja olet jälle kõwemb.“

VI. 3.

Nüüd nakanuwe na kaema, kumbal kõwemb rüst om ja
joosnuwe kaugelt wastu puid, afi iks ihen. Wanapagan
joosnu ja aanu koore pun päält maha. Aga Hansul ollu
uherdige auk puule jõsse tettu ja koorege kinne pantu.
Kui ta nüüd wastu puud joosnu, jäänu auk järgi. Hans
wanapaganale: „Näet nüüd, et mä just kõwemb ole?“
Wanapagan: „Jah, ja olet tõeste kõwemb, jinge ei mass
waielde.“
Ütskõrd lasken Hans rüskege mäest alla lingu. Kui ta
mäe otsast mineme länmu ütelnu ta: „Nõõ!“ ja kui ta alla
jaanu ütelnu ta: „Ärnuo!“ Wanapagan nännu jedä. Ta
länmu Hansju znanu ja ütelnu: „Kudas ja jün ilma obesede
jõsta saad?“ Hans: „Sie om jaande rüske, mis esi jõst. Kui ja
kuorma olet pääle pandan ütle „Nõõ“ ja regi lää mineme,
kui ja rahu tahat jättä ütle: „Ärnuo“ ja ta jääs jaisma.“
Wanapagan ei ole jedä tahtan usken. Hans lasken jälle rüsk-
jege üte kõrra alla ja kiw ollu nii. Nüüd nakanu wanapaga
rüskest ärä kaupileme ja lubanu wiimäte terwe rüskje täwuwe
wulda Hansule. Hans andan ka rüskje ärä. Tõsel päewäl
jaatan wanapagan poja rüskjege mõtsa puid otsma. Poig
istun kodun rüskje pääle ja ütelnu: „Nõõ.“ aga rüske ei ole
länmu. Ma wiia ta tühjä esiki mõtsa, küll ta kuorma kodu
tuo“, mõtelnu poig ja länmu mõtsa. Kui tal kuorm pääle
ollu pantu, istun ta esi ka kuorma otsa, wõtlan nuia
kätte ja ütelnu: „Nõõ!“ aga kuorm ei lingu. „Nõõ, nõõ!“ aga
rüske ei ole iks länmu. Küll ta tappan ja nõõten rüskest,
aga rüske ei ole lükun paigast. Wiimäte külmän ta kuorma
otsa ärä. Kui wanapagan nännu, et poig kunagi kodu
ei ole tullu, länmu ta esi poole perräja nännu, et poig
istun kuorma otsan, amba iżwi. Ta wõtlan üte puu alu,
löönu sellege poiga wastu ja ütelnu: „Mis ja jün naarat, kui
ja ei nõole?“ Kui poig löögi pääle kuorma otst maha sadanu,
kaenu ta poiga – sie ollu ärä külmän. Küll temä kah
nõõten, aga rüske ei ole länmu kodu. Nüüd alla jaanu
ta aru, et Hans teda jettän.

Nõuest kool: põlwest mieldejäänu. Sõalt ja täzelt.